

JEŽIŠU, SPOMEŇ SI NA MŇA, KEĎ PRÍDEŠ DO SVOJHO KRÁĽOVSTVA

Poprední muži sa posmievali Ježišovi a vraveli: „Iných zachraňoval, nech zachráni aj seba, ak je Boží Mesiáš, ten vyvolenec.“ Aj vojaci sa mu posmievali. Chodili k nemu, podávali mu ocot a hovorili: „Zachráň sa, ak si židovský kráľ!“ Nad ním bol nápis: „Toto je židovský kráľ.“ A jeden zo zločincov, čo viseli na kríži, sa mu rúhal: „Nie si ty Mesiáš?! Zachráň seba i nás!“ Ale druhý ho zahriakol: „Ani ty sa nebojíš Boha, hoci si odsúdený na to isté? Lenže my spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé.“ Potom povedal: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“ On mu odpovedal: „Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“ (Lk 23, 35b-43)

Alexander Solženicyn (1918-2008) v *Súostroví Gulag* o sebe vyznáva: „Počas rokov strávených vo väzenských táboroch som dostal veľkú lekcii. Naučil som sa, ako sa človek stáva zlým a ako sa stáva dobrým. Keď som bol mladý, myslel som si o sebe, že som neomylný a voči tým, ktorí boli podo mnou, som bol surový. Bol som šialene zamilovaný do moci a pri jej uplatňovaní som bol ničiteľom a utláčateľom. No v týchto mojich najtemnejších momentoch som si myslel, že robím dobre, a mal som množstvo argumentov, ktorými som svoje skutky ospravedlňoval. Až vtedy, keď sa veci obrátili, keď som ja sám ako väzeň ležal na hnilom matraci, až vtedy som si začal uvedomovať, že línia, ktorá delí dobro od zla, neprechádza medzi štátmi ani medzi triedami, ani medzi politickými stranami, ale prechádza priamo cez srdce každého jedného človeka. Dokonca aj v srdciach, ktoré sú preťažené zlom, je stále zachované malé predmostie dobra. A naopak, v tom najlepšom zo všetkých ľudských srdiec sa nachádza malé zákutie nevykorenitelného zla.“

V človeku je vždy dobro premiesené so zlom. Evanjeliá nám však líčia cestu toho, ktorý jediný bol skutočne spravodlivý. Ktorý – keď na neho zlo dopadalo, nevracal ho naspäť, neodpovedal násilím či nenávisťou. Naopak, v miere lásky, ktorá sa zjavila v jeho otvorenej náruči, smieme čítať pravdivosť evanjeliových slov: *Boh tak miloval svet, že dal svojho Syna...* (Jn 3, 16)

Láska priviedla Ježiša až na kríž. „Hľa, náš kráľ! Kráľ, ktorý sa stal služobníkom všetkých!“ Je to pocta zvláštnej majestátnosti. Nijaký triumfalizmus, nijaká oslava moci. Ježišovým trónom je kríž.

Spolu s ním – jeden po pravici a druhý po ľavici – sú ukrižovaní aj dvaja zločinci. Obaja zastupujú každého z nás. Sú symbolom dvojakého postoja, ktorý je možné zaujať. „Ak si kráľ, zostúp z kríža,“ hovorí jedna stránka v nás. „Prejav sa v sláve, odstráň tých, ktorí sa posmievajú tebe i nám, zbav nás našich chorôb a trápení!“ Druhá stránka v nás nežiada od Ježiša znamenia a moc, uvedomuje si svoju slabosť a vinu. Vkladá do neho svoju nádej, preto smie – podobne ako lotor z kríža – započuť slová: „Dnes budeš so mnou v raji.“ Raj v ponímaní Biblie predstavuje spoločenstvo s Bohom.

Jeruzalemský chrám pod trestom smrti zakazoval cudzincom priblížiť sa k chrámovej svätyni. Upozorňoval na to nápis vyhotovený v troch svetových jazykoch – hebrejsky,

latinsky a grécky. Podľa židovskej predstavy v Chráme prebýval Boh Izraela a iba on, vyvolený národ, smel prekročiť stanovenú hranicu. Ježiš, ktorý sa skrze kríž stal posledným zo všetkých, je novým Chrámom. Prístup do tejto svätyne nie je zakázaný nikomu. Priblíženie sa k nemu je zdrojom života.